



ในพรรษาที่สิบเอ็ดหลวงปู่สด  
ได้กำหนดกัมมัฏฐานหมั่นสั่งสม  
จำพรรษา ณ อารามงามน้ำชม  
ในอารามนามนิยม “วัดโบสถ์บน”

สิบห้าค่ำเดือนสิบจันทร์เด่นหล้า  
กลางพรรษาที่สิบสองเปี่ยมกุศล  
ท่านกำหนดมนสิการในกมล  
ว่าบวชเรียนครองตนมาเนิ่นนาน

แต่ธรรมะพระสัมมายังไม่ถึง  
ยังไม่ได้ที่พึ่งอันไพศาล  
ภารกิจงานหยาบเรียบร้อย  
แล้วหมั่นทำกัมมัฏฐานวิปัสสนา

หลังฉันเข้าเข้าโบสถ์สำรวมจิต  
ด้วยความคิดเป็นกุศลอันแรงกล้า  
หากไม่ถึงกำหนดเพลเสียงกลองมา  
จะขอนั่งภาวนาตลอดไป

นั่งสำรวมภาวนา “สัมมาอะระหัง”  
ช่วงแรกยังว่าวุ่นจิตกระสับกระส่าย  
แต่ตั้งสัจไปแล้วช่างประไร  
สำรวมใจหยุดนิ่งภาวนา

จนกระทั่งใจรวมนิ่งสนิท  
ในดวงจิตปรากฏดวงสว่างจ้า  
ใสสว่างกว่าร้อยพันดวงอาภา  
ติดตรงกลางกายาแสนสุขใจ

ปีติล้ำเหลือคณาจะสาธก  
เกินหิบบยกมาอ้างมาเอ่ยได้  
ดวงสว่างกลางกายาพาสุขใจ  
จนกลองเพลใบใหญ่ดังลอยมา

เมื่อยามคำหลังพระสงฆ์ลงอุโบสถ  
หลวงปู่ท่านก็กำหนดในจิตว่า  
ข้าแต่องค์สัมพุทธวิมุตติศาสดา  
จงประทานธรรมมาให้ได้ยล

แม้จะเป็นเพียงส่วนนิดก็ให้เกิด  
หากจะก่อก่อปรเกิดการณกุศล  
หากเป็นโทษโปรดอย่าให้ได้ยินยล  
หากเป็นคุณจะพลีตนแต่ศาสดา

จะขอเป็นทนายให้พระศาสน์  
จะประกาศสัจธรรมอันล้ำค่า  
จะขอเอาชีพถวายพุทธบูชา  
เพียรภาวนากว่าชีวันจะบรรลีย์

ในโบสถ์เก่ามีมดคือวังรีทั่ว  
ท่านจึงคิดวงรอบตัวกันมดไต่  
ด้วยน้ำมันก๊าดที่เขาเอาจุดไฟ  
แต่ก็ได้คิดในใจว่าป่วยการ

ชีวิตเรายังสละให้พระพุทธรเจ้า  
กลัวไรเล่ากะแค้นดตัวจ้อยกว่า  
อย่าสนใจจงเฝ้าเพียรภาวนา  
เจริญจิตในกายานั่นต่อไป